

ности стана почти невъзможно отъ близкия неприятелски огънь. Напротивъ, мнозина отъ по-леко раненитѣ, като виждаха положението на шипченскитѣ защитници, съ голѣмо отъ физическа болка усилие, земаха пушки и отиваха въ шансоветѣ да умратъ заедно съ още здравитѣ си другари, за Царя и Отечеството, а опълченцитѣ за майка България.

Още въ 11 часа сутринята, по съвѣта на генералъ Кренке, биле испратени охотници отъ конната сотня да извикатъ: „ура! стрѣлцитѣ пдатъ“. Това извѣстие бѣше и истина и не истина. Стрѣлцитѣ, наистина, не сж идяли, тѣ сж хвърчели за да избавятъ своитѣ, но тѣ въ това врѣме биле още далеко. Тая лѣжа въ първо врѣме, дѣйствително, повдигна падналия духъ на измжченитѣ физически и нравствено бойци, но подиръ това искусственното възбуждение скоро се смѣни съ недовѣрие и отчаяние. При едно отъ тия, именно, испращания за съобщение на невѣрни извѣстия, падна убитъ юнкера Поливановъ.

Къмъ 4 часа графъ Тлостой, по заповѣдъ на генералъ Столѣтова, испраща 2 роты отъ 1-а дружина, подъ командата на подполковникъ Кесякова, въ тилътъ на позицията, тѣй като турцитѣ все повече и повече обхващаха нашиятъ тилъ и ако се съединяха на шосето и се укрѣпяха на него, твърдѣ много можаха да затруднятъ движението на стрѣлцитѣ. Освѣнъ това и нашия прѣвѣрзоченъ пунктъ имаше да си пати.

До гдѣто тия роты стигнаха на мѣстото, изгубиха почти половинния си съставъ отъ опълченцитѣ.

Стоманената и кржглата батареи прѣстанаха да стрѣлятъ. Това бѣше часа къмъ 5—5¹/₂ слѣдъ обѣдъ. Значи, гранатитѣ се свършили, а това, именно, и чакаше противника . . . Ето барабанитѣ и тржбитѣ пакъ екнаха. Въздуха се огласи съ отвратителното „алла, алла“ . . . Но що е това? Залпове ли е или честа безпорядъчна отъ наша страна стрѣлба? Тамъ надъ урвата и стоманената батарея се изви пѣлъ облакъ отъ камъни, и части отъ счупени пушки, съ които 4-а дружина и орловцитѣ при стоманената батарея срѣщатъ атаката.

— Помощъ, помощъ скоро ще пристигне! извика нѣкой отъ къмъ резерва.

И тая сждбоносна дума „помощъ“ мина като електрическа искра и съживи борцитѣ. Раздаде се ура, но нѣкакъ си недружно, неувѣрено, защото днесъ опълченцитѣ не веднѣжъ вече бѣха чували: „иде помощъ“.